

מאז שקראתי את ספרו של ד"ר ברוס ליפטון – "האבולוציה של האמונה", בהוצאת פראג, המדבר על "רפואה קוונטית", התחלתי לחפור בנושא המוזר הזה, שמעסיק את גדולי השכל במאה העשרים. מדובר על אלברט אינשטיין, שרודינגר, נילס בוהר, ריצ'רד פיינמן, ורנר הייזנברג, סטיבן ויינברג, ועוד שורה ארוכה של ענקי המוחות, מהם זוכי פרס נובל. הקשבתי וקראתי הרצאות רבות בנושא, ומאחר ואינני פיזיקאי או מדען, הרי שזה נראה כמו חידה לבעלי שלש מאות איי קיו, שאין לי, לשמחתי. מדובר בחומר ואנרגיה, איך כל אחד מהם מתנהג, ביחד ולחוד. תורת הקוונטים (קוונט בלטינית זה כמות או מנה) עוסקת, כנראה בחקר ההתנהגות של החלקיקים התת-אטומיים, שבשלב מסוים נראים לפעמים כחלקיקים חומריים ולפעמים כיחידות אנרגטיות. יחידה קוונטית מדברת, כנראה, על הכמות הקטנה ביותר של אנרגיה. לא ברור לי איך זה ניתן לכמת אנרגיה, שזה משהו העומד, למעשה מעבר לעולם החומרי, משהו שלצניעות דעתי קיים בספירת הרגשות והמחשבות. מהו הרגש או המחשבה המינימאליים, הראשוניים? להבין זאת צריך כבר ארבע מאות איי קיו, שלשמחתי אין לי. פחות כאבי ראש.

דוגמא מעניינת למה שעשוי להבהיר מהו ההבדל בין תורת הקוונטים לבין הפיזיקה הקלאסית, של ניוטון, למשל, יכולה לדעתי להצטייר כך:

שני בריונים עמוסי שרירים קשים, עומדים זה מול זה בזירת האיגרוף וחובטים זה בזה ללא רחמים, כמובן. המדע יודע לאבחן מה יקרה אם מתאגרף ינחית מכת עשרים קילו על פני יריבו, נניח יגרם חתך בשפה. מכת חמישים קילו – עין נפוחה, או שפוכה. אפשר גם להגיע למכות של 80 קילו ויותר. עדיף שלא לבדוק, כיוון שחלק גדול מהשחקנים האלה נשאר לבסוף עם מרק תאים בגולגולת. זה האיגרוף של ניוטון. באיגרוף הקוונטי, כאשר אדם תוקע בוקס לפרצוף של השני, היד למעשה חולפת מבעד הגוף ויוצאת מהצד השני, מבלי לעשות כלום, כיוון שעל פי תורת הקוואנטים, להבנתי הצנועה, הכל למעשה ריק, שהעולם הזה איננו אלא אילוזיה, אשליית החושים. אם מתבוננים באטום, כל מה שרואים זה מרחב עצום ריק, עם כמה נקודות בעלות גודל אפסי כמעט הנעות סביב גרעין במהירויות עצומות, כמהירות האור, כנראה. למעשה החלקיקים היסודיים, מחמת תנועתם המהירה, נמצאים לכאורה בכל מקום, כך שכאשר אנו תוקעים למישהו אגרוף, היד שלנו תיכאב, וגם הפרצוף של השני. אבל תורת הקוונטים אומרת עוד דבר מעניין, שישמח את הבריונים – כאשר אתה מתאגרף קוונטי, הרי שכאשר תחטיף לבריון ממול, שאתה כמובן שונא אותו עד שיתפרק לחלקיקיו היסודיים, הרי שמי שיצעק מכאב תהיה אשתו של היריב, שבאה לחזות בפיזיקה הניוטונית של בעלה, ונקלעה בטעות לוויכוח בין הפיזיקאים. חכמי הקוונטים אומרים שיש תופעה שבה עושים משהו לחלקיק מסוים, כמו אלקטרון, וזה משפיע על חלקיק אחר, שיש ביניהם איזה קשר (כנראה רומנטי), כך שכאשר אנו מכים חלקיק אחד ברוסיה, הבן זוג באמריקה צועק. הם מכנים זאת "שזירה קוונטית".

בשנות השבעים התחלתי, משום מה, להתעסק באנרגיות רפואיות. לא ברור לי מה דעת הרפואה הקוונטית בנושא, אבל קרו כל מיני דברים מעניינים.

אף פעם לא ראיתי את האדם כמכונה מכאנית, המייצרת תחושות ומחשבות מכוח של פעילות חשמלית במוח. כבר מסוף שנות השבעים של המאה הקודמת, היה לי די ברור, לא מקריאת ספרים כל כך, אלא מכוח חווייה התנסותית בלתי אמצעית, שאנחנו, בני האדם, יש לנו את הכוח לברוא. לי היה ברור כבר אז, כי האדם הינו מהות שהגיעה לרמת תודעה שבה כוח המחשבה, שהוא למעשה פעילות אנרגטית, מסוגל להתמצק בעולם הפיזי. לדוגמא, כאשר אני חושב איך לבנות משהו, זה מסתובב לי בראש עד שאני מקבל תמונה ברורה אודות המוצר המוגמר, ואז "מוריד את התמונה" או האידיאה, לעולם החומרי ומגשים אותו. יתר על כן, לדעתי, וגם דעת חכמים שהתבוננתי בדבריהם, האדם הוא שברא את העולם החומרי כדי שיוכל להגשים את עצמו. אנחנו מהות שקיימת לאינסוף, ובלתי ניתנת להשמדה. הדעה השוררת כיום בעולם כי "חיים פעם אחת", היא שטות מטורפת

שהורסת את העולם, כפי שזה כל כך ברור כעת. הדעה הזאת שיקעה את המין האנושי לאגואיזם וחוסר אחריות, שיביא להשמדה עצמית.

העולם שבו אנו חיים הינו אנרגיה שהתמצקה. מה המדע חושב על כך? המדענים משתמשים בתודעה השכלית שנולדו איתה בגוף, כדי לפענח את סודות הבריאה, שהעניקה את הגוף, התודעה והתחושות למין האנושי כדי שיתפתח ויעפיל במדרגות התודעה.

המדע מהווה למעשה שיכלול של החושים. אנו לוקחים מערכת של זכוכיות שמלוטשות בצורה כזאת שהאור שעובר דרכן מוקטן או מוגדל. כך יש טלסקופ עימו אנו בוחנים את מה שאנו רואים כנקודות אור בשמים, או שמים מתחת לעדשת המיקרוסקופ טיפה של מים ורואים בה גן חיות שלם של יצורים שלא רואים בעין הרגילה. אבל מהם החושים, שאנו כל כך בטוחים בהם? למעשה אנו רואים, שומעים, מריחים, מרגישים טועמים וכן הלאה באמצעות המערכת הנפשית. השערים האלו מהעולם החיצוני, לכאורה אל הנפש, הם למעשה אשלייה של הקיום האינדיבידואלי. כאשר אני רואה מישהו, אני למען האמת רואה אותו בתוכי. תורת הקוונטים אומרת, כנראה, מהבנתי הצנועה, שכל העולם הזה איננו אלא אשלייה של מערכות אנרגטיות המתרוצצות ומתנגשות ללא הרף, ולמעשה אין לנו מושג מה באמת מתרחש. לכאורה אין כלום, הכל ריק, אבל אשליית החושים אומרת שלא כך הדבר.

מה קורה כאשר אנו מכבים את החושים? העולם למעשה נעלם. אנו חוזרים למצב הראשוני שלפני הבריאה. אין שום רשמים, אין חוויות. אבל קיימת תחושה עמוקה שמשהו חסר. התחושה הזאת זה הדחף שגורם לבריאה להתרחש.

אם נחזור לד"ר ברוס ליפטון ומדענים אחרים, למשל אחי ד"ר אברהם בקר, הם אומרים שהתא הבסיסי הינו כל כך מורכב ומסובך, שאין שום אפשרות שיווצר באופן מקרי, אבולוציוני. כל המרכיבים שהם מדוייקים ברמה המולקולארית, חייבים להצטרף יחדיו בבת אחת כדי שיהיה תא ראשוני.

מה שאנו מבחינים כאן, שבבסיס החיים פועלת אינטליגנציה אינסופית, אבל בפיסגת החיים – האדם – נזר הבריאה לכאורה, כפי שאנו מכנים את עצמנו, הטיפשות וקוצר הראות חוגגים. משהו קרה לנו שגרם שנאבד את התודעה העילאית שצריכה להיות למהות כזאת.

ייתכן כדי להבין משהו אודות תעלומת החיים, יש לחזור אל הנקודה הראשית. בנקודה הזאת האינסוף ההומוגני, חסר האינדיבידואליות, התנפץ לאינסוף אינדיבידואלים, שכולם דומים ושונים. בריאה משמעותה תנועה. לפני הבריאה אין תנועה, ואין כלום. התנועה מחוללת צליל, הצליל מחולל תודעה. מה פשר ומשמעות הדברים, לא נדע לעולם בשכל האנושי, כיוון שהשכל האנושי הוא תוצר של הבריאה. חכמים כאלה ואחרים, אומרים שכל הסיפור נובע מכך שהאינסוף, שהיה מחוסר תודעה, מעין ואקום אינסופי, חש שהוא רוצה לדעת מיהו ומהו, והתחושה שהזאת חוללה את המפץ הזה, שבו אינסוף האינדיבידואלים היו אמורים, לכאורה לכונן מראה כדי שהאינסוף ייראה את עצמו. זה בערך הסיפור על קצה האצבע. מה האמת החבויה כאן, כנראה לא נדע לעולם בשלב שבו אנו נמצאים. אבל מספרי הסיפורים האלו רומזים שיש למעשה דרך להבין משהו, אפילו חלקי. והרמז הוא שההתנפצות הקוסמית הזאת שואפת למעשה לחזור לנקודה הראשונית של אחדות. ובמקום שבו אנו נמצאים כעת, כדי להשיג תודעה רחבה יותר, עלינו לפעול יחדיו בהרמוניה. את המפתח לחידה הקוסמית, כל אחד מאיתנו נושא בגופו. הגוף שלנו מורכב מכחמישים טריליון תאים, שכל אחד מהם פועל בהרמוניה מושלמת עם כל שאר התאים. כולם מנגנים יחדיו מנגינה שאותה אנו שומעים בהיותנו בעלי תודעה, מחשבה ורגש. כמעט ואין מצב בחיים האנושיים שאנו פועלים יחדיו ללא כפייה או תשלום. בשלב מסויים של האבולוציה התודעתית שלנו ניפצנו את האפשרות הזאת, של פעילות הרמונית חסרת כפייה, והתחלנו לשקוע באגואיזם ההולך ומתעצם. רמז לאפשרות של פעילות כזאת מצוי לדעתי כעת רק בפעילות המוזיקלית, שבה קבוצה של אינדיבידואלים שונים ומשונים חוברים יחדיו ופועלים בתיאום מדוייק כדי לחולל את המוזיקה. זה גם בדרך כלל מחייב מישהו חיצוני – המנצח - שיגבש ויתאם את האינדיבידואלים האלו, יכוון את הצלילים ויכניס את כולם למשמעת. זאת האפשרות היחידה, כמעט, של בני האדם לפעול יחדיו ללא וויכוחים.

פעילות כזאת מחוללת אנרגיה, וזה מה שהופך את המוזיקה לאמצעי רב עצמה כל כך.

מה תורת הקוונטים שואפת להשיג, לכמת מהו הצליל היסודי? אפשר לכמת מחשבה ורגש? הרי זה מה שהמדע עושה, מכמת, מחלק, סופר. עושה מניפולציות אודות המופעים, אבל מה עומד מאחורי המופעים, מהי המהות של הדברים? את זה לא נדע לעולם מכוח החקירה המדעית. לא שהחקירה המדעית היא שלילית, כמובן שעלינו להמשיך לחקור את המופעים, ובכך לשפר את איכות החיים עלי אדמות, להבין יותר ויותר את מערכות החיים המורכבות, דבר שבין היתר מחנך לעניויות, כיוון שאנו רואים כי מאחורי כל דבר עומדת אינטליגנציה אינסופית, שאיננו מבינים את משמעותה. מספיק להתבונן בתא הראשוני, כדי לראות שהכל מדויק בצורה אינסופית. וכדי לחבר חמישים טריליון תאים בהרמוניה מושלמת, יש צורך במלחין בעוצמה של כל המלחינים הגאוניים שהיו אי פעם עלי אדמות, לו יוכלו לקבץ את כולם ליישות אחת, וגם אז זה לא היה מספיק.

חוסר היכולת שלנו לרדת לסודות הקוסמוס נובע מהנפילה שלנו לאגואיזם חסר תקנה כמעט. כמעט כולנו פועלים מכוח תועלתנות ועצמוניות, והדבר הזה מצמית את רוחב התודעה, משבש את החשיבה, מטפח מחשבות ורגשות שליליים ואת התוצאות ההרסניות אנו רואים בכל מקום. אין ספק שאנו מחריבים את הפלנטה שבזכותה אנו פועלים, לומדים ומתבטאים.

שום פיתרון מדעי או טכנולוגי לא יפתור את בעיות האנושות. הדרך היחידה היא להרחיב את התודעה באמצעות התאמנות בפעילות משותפת, כאשר כל אחד מהמשתתפים שם את עצמו בצד, ופועל יחדיו כדי לחולל את המוזיקה. זה יחולל רמות תודעה גבוהות יותר שאיבדנו אותן, וישקם את האנושות, וכתוצאה מכך כל הפלנטה תתחדש ותבריא. לא צריך לחפש כוכב אחר, כמו שאני רואה שמדענים שואפים. גם אם נעבור לכוכב אחר, ונשאר באגואיזם הנורא שבו אנו נמצאים, נהרוס גם את הכוכב הבא.

אבל נחזור ונתבונן ברפואה הקוונטית, העוסקת באנרגיות, שילובן והשימוש הנכון בהן.

בשנות השבעים הייתי בחו"ל בקורס למודעות, ובין היתר למדנו שיטות של השראה אנרגטית באמצעות הידיים, זה דבר שכל אחד יכול לעשות אחרי לימוד והתאמנות קצרים. הרעיון זה לא לרפא פגמים גופניים, אלא לחוש את הכוחות המאחדים ובונים אותנו. מאחר ואנו עוסקים באנרגיות, שטבען להדבק ולהספח אל הנפש, קיים כאן סיכון מסוים. ידוע לי על אנשים שעסקו בריפוי אנרגטי, והמחלות של האנשים שטיפלו בהם עברו אליהם. זה עלול לקרות כאשר זה בתשלום, מצב נפשי לא בוגר של המטפל, ועוד בעיות לא פשוטות שחייבים להבין, להטמיע מכוח חווייה בלתי אמצעית. למעשה כל לימוד כרוך בטעויות וייסורים – אין ארוחות חינם. מתישהו בתחילת שנות השמונים חשבתי לעסוק בריפוי האנרגטי, הייתי די טוב בכך. הייתי מביא לפעמים אנשים להתרגעות עמוקה. במצב כזה יכול האדם בעצם להתבונן בעצמו באופן אובייקטיבי, לקחת אחריות ולרפא את עצמו. לא עלה על דעתי לעשות זאת בתשלום, גם הנחיית המדריכים באותו קורס, שאין לגבות כסף אלא אם המטופל נותן את זה כתרומה. מחוץ לחדר הטיפולים הייתה קופסא שעליה היה כתוב באנגלית תרומות, וכל מי שחפץ נתן מה שנתן. זה היה נתרם לקהילה.

טיפלתי פעם במישהו שסבל כנראה משיגרון, הוא לא הצליח לכופף את רגלו שנים רבות. אחרי טיפול אחד שכלל הקרנה אנרגטית משולבת עם כמה תרגילים של פלדנקרייז, פתאום הרגל התכופפה. האיש הנדהם הוציא את שטר הכסף הגדול ביותר שהיה אז, ושם בכיסו. אחרי כמה ימים החזרתי את זה; קיבלתי איזו תחושה לא טובה מהעיסוק הזה. אני איש עמל ובניין, מתפרנס כל ימי מעבודת כפיים ולא מחפש הנחות ונוחיות, הולך פחות או יותר בדרכי אבי ז"ל. האמת שחשתי נקיפות מצפון מסויימות, אבל הבעייתיות של הנושא, הערפל מסביב, חוסר בגרות נפשית ואמוציונאלית שלא היו לי אז במידה מספקת, ועוד כמה גורמים, גרמו שירדתי מכך.

למעשה, כל דבר שאנו עושים ביושרה, נאמנות ומסירות מהווה כוח ריפוי שעובר לעולם.

בשנת 1988 הייתי אמור לצאת למילואים, ובלילה שלפני פתאום תקפה אותי תופעה בלתי מוסברת. מכל הפתחים שבגוף התחיל לטפטף דם. מהעיניים, האזניים, האף וכל שאר הפתחים. בבקר הלכתי לרופא, שרשם לי גימלים, כנראה בפעם הראשונה בכלל, בדק ולא מצא כלום. זה מתועד כנראה בקופת חולים, זו לא המצאה מדמיוני הקודח. אחרי כמה ימים קיבלתי את ההודעה, שאחד האנשים שהייתי מאוד מקורב אליהם, מהצד השני של העולם, נפטר באותו הלילה שסבלתי מאותה תופעה משונה. אז התחלתי לעכל את מה שאנו מכנים "שזירה קוונטית", שבאיזו ספירה אנו כולנו מחוברים. את זה חווה כל אם מסורה הדואגת לילדיה, ולעתים קרובות חשה שהילד שנמצא הרחק סובל ממהו.

בכל אופן, רציתי לשוב ולדון במחקריו של ד"ר ברוס ליפטון. ד"ר ליפטון הוא רופא, ביולוג, פרופסור לרפואה שחקר את מנגנוני הגוף לעומקם וממצאיו עשויים לשנות את התפיסה המדעית והרפואית. הקשבתי להרבה מאוד הרצאות בנושא הזה של פיזיקה קוונטית וכדומה המצויות בשפע ביוטיוב. הרצאות חובה מעניינות לכל אדם שהנושא מעניין אותו, וגם יסייע מאוד לכל הנערים החפצים ללמוד מדעים ומוכשרים לכך. אנגלית ברמה טובה חיונית.

חלק ניכר ממה שהוא אומר אני מכיר כבר משנות השבעים, ויתכן ושיש לי כמה דברים להוסיף בהמשך.

אביא ציטוטים מהרצאה שהוא נתן ביוטיוב, אחת ההרצאות הטובות ביותר בנושא ששמעתי. גם יצא ספר בעברית שכתב, אבל אין לו את העוצמה כמו הרצאה עם הדגמות.